

LUKE RHINEHART

INVAZE

LUKE RHINEHART

INVAZE

Copyright © 2016 by George Cockcroft

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Marek Španiel, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-827-6 (pdf)

LUKE RHINEHART

INVAZE

PŘELOŽIL: MAREK ŠPANIEL

*Mé ženě Ann. I když jsem neustále opakoval,
že už jsem mrtvý, ona trvala na tom, že ještě stále dýchám.
Za to jí patří velké díky.*

**„POKUD STVOŘIL BŮH ČLOVĚKA K OBRAZU SVÉMU,
KDO PAK STVOŘIL DR?“**

Neznámý člověk

„POMOCÍ LIDÍ PÁCHÁ PLANETA ZEMĚ SEBEVRAŽDU.“

Neznámý DR

PŘEHLED KAPITOL

1. BILLY. Billy si přinese domů divnou rybu.
2. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. Jednotka A hledá mimozemské teroristy.
3. BILLY. Louie zmrzačí nevinné dítě.
4. BILLY. Arktický super pes není doma.
5. LUKOVY POZNATKY. NSA nevoní Louieho kybernetická šikana.
6. BILLY. Billy se prostě Louieho jen tak nezbaví.
7. BILLY. Billy se doznal. Není správný, čistokrevný Američan.
8. BILLY. Agent Johnson přišel Billymu říct, že má velké potíže.
9. LUKOVY POZNATKY. Prezident je seznámen s hrozbou chlupatých míčů.

Novinový článek: Nějaké definice z Prótejského slovníku.

10. BILLY. Billy zjistí, že půl milionu dolarů v dnešní době nic není.
11. LUKOVY POZNATKY. Podle médií jsou DR zábavní a životu nebezpeční.

Novinový článek: Polární medvědi v Central Parku.

12. BILLY. Billy nechce být televizní hvězdou.
13. BILLY. Mortonovi se snaží dát Louiemu lidskou podobu.
14. BILLY. Louie se objeví v televizi. Dorazí i federálové.

Novinový článek: Šest republikánských zásad.

15. BILLY. Lita tvrdí, že její arktický pes nemůže být terorista.
16. BILLY. Louie otěhotněl a potřebuje Billyho pomoc.
17. BILLY. Rozmluva s výkonným ředitelem AOV.

18. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. Božena Němcová a Matka Tereza mají zakázáno létat.
19. BILLY. Billyho při bezpečnostní kontrole znásilní.
Novinový článek: NRA: Zbraně do každé rodiny!
20. BILLY. Louie porodí Dvojího Louieho.
21. LUKOVY POZNATKY. Federálové čapnou DR pomocí tajné zbraně.
22. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. Federálové porcují Louieho pomocí motorovky.
23. LUKOVY POZNATKY. Dvojí Louie a Tlouštík zachraňují situaci.
24. BILLY. Hodní chlapani se vydají na moře společně s první důstojnicí.
25. BILLY. Pobřežní stráž nic nenajde, ale tuší trable.
Novinový článek: Pár dalších definic z Prótejského slovníku.
26. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. Uzákoníme DR jako lidi. Ale jen napůl.
Novinový článek: Louieho článek v The Times
27. BILLY. První mezivesmírný sex.
28. BILLY. Billy s radostí ztroskotá na pevnině.
29. LUKOVY POZNATKY. Molièrova divadelní hra.
30. BILLY. Louie chce vyhodit Billyho společně s jeho rodinu do vzduchu.
Novinový článek: Obyvatelé ostrova Tonga úspěšně relokování.
31. BILLY. Premiéra a derniéra Molièrovy divadelní hry.
32. LUKOVY POZNATKY. Billy a jeho rodina zmizeli z povrchu Země.
Novinový článek: Nový chorál se zalíbil celému světu.
33. BILLY. Přežili to! Oni to přežili!
34. BILLY. Billy se vydal do iráckých ruin.
35. LUKOVY POZNATKY. Lita preferuje špínu.
36. BILLY. Billy slaví se zvláště zvláštním agentem CIA.

37. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. Podle agenta Johnsona je Billy stále naživu.
Novinový článek: Demokraté se chystají postavit přemýšlení mimo zákon.
38. BILLY. Chystá se druhé zmrtvýchvstání v historii lidstva.
39. BILLY. Nikdo nemůže uvěřit tomu, že mrtví Mortonové jsou naživu.
40. BILLY. Dvojí Louie má špatný vliv na Lucase a Jimmyho.
Novinový článek: Pokles tržeb o Vánocích se musí vyšetřit.
41. LUKOVY POZNATKY. Mortonovi kluci si jdou v únoru zaplavat.
42. BILLY. Billyho zatknou za zanedbání péče o dítě a dvě stovky dalších prohřešků.
43. LUKOVY POZNATKY. Louie se vzdá u sochy Alenky v říši divů.
Novinový článek: Republikánský kandidát uctívá peníze.
44. BILLY. DR začínají prohrávat.
45. LUKOVY POZNATKY. Jak se Hatmatilka nestal prezidentem.
46. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. U Próteňanů platí presumpce viny.
47. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. Agent Johnson a Louie si jsou podobní jako vejce volejbalovému míči.
48. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. Prezident a Molière nejsou na stejné vlně.
49. LUKOVY POZNATKY. Rabb a jeho pochybná řeč v NSA.
50. LUKOVY POZNATKY. Rabb tvrdí, že on je on.
51. BILLY. Louie u soudu možná není skutečný Louie.
52. LUKOVY POZNATKY. Podle Rabba jsme asi všichni DR!
53. LUKOVY POZNATKY. Louie našel díru ve zdi.
54. BILLY. Akt velkého soudního zmizení. Jak se to DR povedlo.
55. BILLY. Louie by rád poslal některé DR zpět do Ickielandu.
Novinový článek: Pár dalších definic z Prótejského slovníku.
56. OFICIÁLNÍ ZÁPIS. „Je s námi konec! Je po nás!
Jedině, že bychom...”

57. BILLY. Plánování největší akce Jntkprozabavu v historii lidstva.

58. BILLY. Billy si užívá projížďku po obří hoře.

Novinový článek: Lidé na Twitteru panikaří. Možná se něco děje.

59. LUKOVY POZNATKY. Federálové vysvětlují, co se stalo na Bermudách.

60. BILLY. Billy je na pokraji smrti, ale jízda dál pokračuje.

61. LUKOVY POZNATKY. Zábava na Manhattanu. Část první.

Novinový článek: Co si myslí Dvojí Louie o lidech?

62. BILLY. Billy a kluci narazí na policii. NRA se ani nehne.

63. LUKOVY POZNATKY. Oslavu provází organizovaný chaos.

64. BILLY. O životě v Central Parku s milionem přátel.

65. LUKOVY POZNATKY. Národní manifest z Central Parku.

66. BILLY. Zvládnou Billy a DR zabránit katastrofě v Central Parku?

POZNÁMKY KE DRUHÉ KNIZE

KAPITOLA PRVNÍ

(Převzato z *MŮJ PŘÍTEL LOUIE* od Billyho Mortona, str. 3–17.)

Mé jméno je Billy Morton. A když jsem potkal Louieho, byl jsem kapitánem své vlastní lodi, která kotvila v Greenportu, to je přístav v North Forku na Long Islandu. Brával jsem ji do průlivu Long Island Sound nebo na východ do Montauku. Já a má dvoučlenná posádka jsme si žili jen tak nazdařbůh a na ta místa jsme jezdili rybařit. Ve skutečnosti jsme byli jen nicky, prostě jsme rozhodili sítě a čekali, co se chytí. Na moři jsme vydrželi klidně i tři dny, ovšem nyní to kvůli svému zdravotnímu stavu obvykle vydržím nanejvýš dva. Dřív jsem míval lodě dvě, a dokonce jsem na tom i něco málo vydělával, ale spoustu ryb přestalo bavit trávit čas v sítích a následně se nechat rozsekat na malinké kousky do žrádla pro kočky a začaly si vymírat. Musel jsem prodat polovinu všech svých lodí a spokojit se jen s Vagabundem. Ta měří 11 metrů a má dieselový motor vyrobený asi během války Severu proti Jihu nebo i dřív. Její dřevěná konstrukce je tak stará, že stromy, které na ni použili, už nikde nerostou. Ale je moje.

Na lodi mám rád pořádek, ale zároveň i pohodu. Já jsem tu šéf a chlapi to vědí. Ale taky vědí, že si na lodi můžou za-
blbnout nebo si dát na deset minut voraz, aniž by na ně někdo zběsile křičel. Ve skutečnosti kdyby si neuměli jen tak

zablbnout, nikdy bych je na loď nevzal. Nemám rád lidi, co se berou moc vážně. Je pro mě důležité, aby si každý splnil to své, jak to udělá, to už je mi jedno.

Takže když se mi Marty Beck snažil vysvětlit, že na stře-
chu lodní kabiny „vylezla“ nějaká ryba s nateklým břichem,
myslel jsem si, že se mě Marty snaží přechytračit a chce si
ze mě vystřelit. Marty je dobrý chlap, ale chytrost mezi jeho
silné stránky zrovna nepatří. Já jsem věděl, on taky věděl, že
jediný způsob, jak dostat rybu z paluby na střechu kabiny, je
hodit ji tam.

Zatímco mi Marty vyprávěl o lezoucí rybě, Sam Potter ho
bedlivě poslouchal. V tu chvíli mě napadly dvě věci. Buď si
ze mě dělá legraci celá posádka, nebo to Marty myslí vážně.

„Takže ryba vylezla na střechu?“ zdůraznil jsem.

„Jo,“ odvětil Marty a přes gumový oblek si drbal vnitřní
stranu pravého stehna.

„Tady skočila,“ dodal.

„Skočila na střechu,“ řekl jsem.

„Hned poté, co se vod nás vodplazila, když jsme se ji zase
snažili hodit přes palubu,“ dal se do řeči Sam, důležité u toho
kýval hlavou a snažil se vše uvést na pravou míru.

„Zase.“

„Hodil jsem ji přes palubu,“ řekl Sam, „nejvošklivější
čtverzubec, jakýho jsem kdy viděl. Pořádnej macek, velikej
jako basketbalovej míč, ale vypadal, že je k ničemu, tak jsem
ho hodil přes záď a pustil se zas do práce.“

Zatímco jsem trpělivě poslouchal jejich příběh, byl jsem
u kormidla čelem k těm dvěma a pořád jsem nevěděl, jestli
je to nějaký důmyslný vtíp, nebo co že se to vlastně děje.

INVAZE

„Ryba se vrátila,“ vyhrkl Marty, „skočila přes ošlapnici a lískla sebou přímo na palubu.“

„Ryba skočila do lodi,“ řekl jsem a stále čekal na pointu.

„Přesně tak,“ přitakal Sam.

„A když jsme se ji snažili zase hodit přes palubu, skočila na střechu.“

„Přesně tak, jediným skokem.“

„A co vám řekla?“ zeptal jsem se.

Ti dva se na mě podívali. Věděli, že si občas takhle dělám legraci, ale někdy trvalo, než jim to došlo. Jsou chvíle, kdy si přeju, aby existovali chytrí lidé, kterým by nevadilo pracovat šestnáct hodin denně skoro zadarmo. Ale to by od nich zase nebylo moc chytré.

„Mrkneme se na to,“ řekl jsem odhodlaně.

Marty dostal na starost kormidlo a se Samem jsme vyšli ven z kabiny. Podíval jsem se na střechu. Tam jsem uviděl chlupatý basketbalový míč, ale byl o něco větší, spíše jako volejbalový, a byl pokrytý stříbrnošedými chloupky. Čtverzubec ani omylem. Natáhl jsem se, abych vzal tu... věc, jenže se začala kutálet opačným směrem. Nemělo to ústa, ploutve, končetiny ani oči, takže nevím, jak to poznalo, že se to snažím chytit. A tak jsem udělal úkrok stejným směrem a pokusil se ji chytit znovu.

Ta věc začala válet sudy zpátky na původní místo.

„Asi to nechce zase letět přes palubu,“ pronesl Sam.

„Co to, kurva, je?“ zaznělo od Martyho.

Skvěle řečeno. Co to, kurva. Z hlubin už jsem vytáhl spoustu divných věcí, ale rybu, co vypadala jako ryba, ale neměla ploutve, šupiny, oči a nic rybího, ještě nikdy. Jenom

hloupý volejbalový míč se spoustou drobných, jemných chloupků.

Pěkně dlouho jsme na to civěli a neměli jsme ani ponětí co říct. Já si jen povzdechl a odešel jsem.

„To bude jenom další vesmírná příšera,“ řekl jsem a přesunul se ke kormidlu.

Moji chlapi se na mě jen tak podívali, pak zase na volejbalový míč na střeše a dali se zase do práce.

Sam a Marty vyložili v přístavu bedny s rybami naloženými v ledu a dali je do Samova nákladáku, vyčistili palubu, jak to jen šlo, a pak, protože se stmívalo, se chystali na dodávku ryb a rychle domů. Ještě než odjeli, oba se nejdříve podívali na tu věc na střeše, pak zase na mě a u toho se snažili tvářit, že je všechno v pořádku a vůbec je to nezajímá.

Předstírat klid a nezájem je vždycky dobrá strategie, obzvláště když nemáte nejmenší ponětí, co se děje. Stál jsem na palubě a pohlédl jsem nahoru na tu věc.

„Jedu domů,“ řekl jsem nahlas, „ty tu zůstaneš?“

Ta věc se nafoukla a zvětšila se tak o patnáct centimetrů. Vypadala jako velké, chlupaté, metr vysoké vejce. Poté se to opět uklidnilo a změnilo v kouli.

„No, jak myslíš,“ řekl jsem.

Sebral jsem svoji sportovní tašku a vydal se k žebříku na zádi, slezl jsem dolů a dostal se na břeh. Bylo pozdě a moje loď kotvila v rohu maríny, kde lodě až na občasné alkoholové dýchánky příliš akce nezažívaly. Navíc koncem září už pro většinu lodí sezóna skončila, takže když jsem kráčet po molu a ohlédl se zpátky, nebyla tu ani noha. Ta věc spadla,

INVAZE

skočila nebo sklouzla ze střechy přímo na palubu, kde se docela elegantně odrazila a dopadla na molo asi metr a půl přede mě. Pokýval jsem souhlasně hlavou, jako by se běžně stávalo, že za vámi ryba skočí přes tři metry z lodi a tváří se, že s vámi chce jít domů. Rozhlédl jsem se kolem, abych zjistil, jestli někdo další viděl tu akrobacii, kterou ryba předvedla, a pomalým krokem jsem se vydal na cestu. Šel jsem ke svému pickupu a ono to za mnou válelo sudy.

„Takže ty se chceš ještě chvíli kámošit, co?“ řekl jsem.

Sportovní tašku jsem si hodil na korbu, otevřel dveře na straně spolujezdce a nechal je tak. Ta věc byla metr a půl za mnou, na malou chvíli znehybněla, ale pak se začala kutálet vpřed a naskočila dovnitř. Po mojí pravé straně byl chlápek, snažil se otevřít dveře od svého auta a nevěřící na mě koukal, když viděl, co se právě stalo. Já jsem jednoduše zavřel dveře na straně spolujezdce a jakoby nic jsem mu přátelsky zamával. Přikývl a nastoupil do svého auta. Nejspíš si řekl, že když mě netrápí volejbalový míč, který mi sám skočil do auta, tak jeho taky nemusí. Nastoupil jsem, nastartoval a u toho jsem zíral na chlupatou rybu sedící vedle mě.

„Skvělý,“ řekl jsem.

A jel jsem domů.

Náš statek je už za zenitem. Je to klasická stavba z poloviny devatenáctého století, ale pořád stojí. Když jsme jej kupovali, byl to jeden z posledních ještě fungujících statků na North Road. Většinu zdejších domů již dávno zdemolovali, aby se udělalo místo pro vinice. Ty už více než třicet let

pokrývají většinu jižního Long Islandu a šíří se jako mor. Ale dobrý mor, řekl bych. Tedy hlavně pokud máte rádi víno. Ale právě kvůli révě zanikla pole, na kterých se pěstovaly především brambory, což byl poslední hřebíček do rakve všem starým statkům.

Samozřejmě až na ten náš, který má rozlohu asi jen půl akru, ale rozhodně se nikam nechystá. Výhodou bylo, že na jedné straně byla vinice, a to tak blízko, že mi stačilo jen vystrčit ruku z okna, trochu se natáhnout a mohl jsem mít hrozny, kdykoliv se mi jen zachtělo.

Na druhé straně se rozprostírala velká zelená louka, kterou vlastnil jeden boháč odvedle. Odvedle znamená asi padesát metrů. Jeho dům byl od cesty krásných třicet metrů, zatímco ten náš byl tak blízko, že kdybychom nastražili uši, určitě uslyšíme, o čem si lidé v projíždějících autech povídají.

Ten večer jsem odpočíval na verandě a přehrával si celou situaci v hlavě. Volejbalový míč byl ode mě vzdálený asi dva metry a jen tak si v klidu seděl na nejvyšším schodku. Něco vyskočilo z moře a pronásledovalo mě to až domů. Nic podobného jsem nikdy v životě neviděl, teda možná jsem něco takového zahlédl v bulváru nebo v nějaké scifárně. Ale z nějakého důvodu mě to vůbec neznepokojovalo.

Klasicky jsem se dobelhal do kuchyně, tak jak mám ve zvyku, a tašku jsem hodil do rohu. Když jsem za sebou zavíral dveře se sítkou, nechal jsem je hlasitě prásknout. Carlita byla zrovna u plotny a cosi míchala v pánvi, zatímco naše děti se spokojeně hádaly v obýváku. Obvykle se vydám k ledničce a vytáhnu z ní něco studeného a alkoholického,

INVAZE

ale tentokrát jsem se zastavil a podíval se směrem k sítovým dveřím. Ta věc čekala venku na verandě hned za sítkou, skoro bych řekl, že na mě zírala, ale protože to nemělo oči, zíralo se tomu o něco hůř.

Otočil jsem se ke Carlitě.

„Je tu návštěva,“ řekl jsem.

Lita se na mě letmo podívala a čekala, až to vysvětlím. Ona je skoro o dvacet pět roků mladší než já. Je chytrá a nenechá se sebou zametat. Podíval jsem se na ni, vydal se směrem ke dveřím a rychlým pohybem jsem je otevřel. Ta věc chvilku váhala, ale pak se rozkutálela směrem ke Carlitě, zastavila asi dva metry před ní. Musím říct, že se Lita celkem držela, ale mám pocit, že jí vařečka přeci jen vylétla trochu nahoru do obranné pozice. Nejdřív se na tu věc dlouze dívala a pak se otočila na mě.

„Co to má znamenat?“

„Nic,“ řekl jsem, „ta věc nám skočila do lodi v místě, kde obvykle rybaříme, a pak se mě držela až domů.“

Když se ta věc dala znovu do pohybu, aby mi mohla být nablízku, Lita udělala krok zpátky. Její oči sledovaly každý pohyb té věci, pořád nevěděla, jestli se má smát, nebo na mě začít křičet, že tu zatracenou kouli ve své kuchyni rozhodně nechce. Lita bývala právnička, takže věděla, že nemůže dělat ukvapené závěry.

„Co je to?“ rozhodla se nakonec zeptat.

Z lednice jsem si vytáhl pivo, otevřel ho a podíval se dolů na to stvoření.

„Nemám páru,“ řekl jsem. Podívala se na mě, pak na tu věc a vrátila se k pánvi.

„Dokud nezjistíš, co to je, zavři to do sklepa.“

Přítakal jsem. Lita měla vždycky super nápady.

Z části potemnělého a vlhkého sklepa jsem udělal dětem něco jako hrací místnost. Dal jsem tam pár oken, plovoucí podlahu, na kterou jsem od jednoho konce k druhému posadil koberec. Ten byl původně skoro čistě bílý, ale po mnoha letech, kdy ho děti podrobily důkladnému testování, se z něj stal skoro čistě hnědý koberec. Došel jsem až na konec strmého schodiště a ta kulatá věc za mnou pořád hopsala. Lucas byl u počítače a Jimmy zrovna krmil zlatou rybičku. Lucasovi bude dvanáct, stal se z něj ten vážný typ. V jednom kuse leží v knihách a pořád by si chtěl povídat o ekologii, karmě a věcech, o kterých nic nevím a častokrát si musím vyhledat, co vůbec znamenají. Jimmymu je teprve osm, je impulzivní a má velkou dávku představivosti. Bratra má za suchara.

Lucas je stavěný úplně jako já. Má široká ramena, silnou vrchní část těla a divoké tmavé vlasy. Má snad ještě tmavší barvu kůže než Lita, to je těmi hispánskými kořeny. Rodina Litiny matky je původem z Kuby. Jimmy je spíše podobný své mámě, tedy až na barvu kůže. Je malý, hbitý a roztomilý. Jimmy je o něco tmavší než já, ale ne o moc. Takže Lucasovi jako jedinému z naší rodiny občas řeknou „negře“ nebo „mexikáne“. Nejprve jsem od obou slyšel „Ahoj, tati“. Pak si všimli té chlupaté koule. Nejdřív byli oba v naprostém šoku, obzvláště když ji viděli ladně skočit na gauč. Pak se ale Lucas zeptal.

„Tati, co je to?“

INVAZE

„To je jeden z těch novejšch domácích mazlíčků, koupil jsem to na bleším trhu,“ řekl jsem. Oba už byli zvyklí na to, že si často vymýšlím, a nezbaštili mi to ani na vteřinu.

„To je pěkně vodporný,“ řekl Lucas.

Jenže v tom se ta věc začala kutálet. Z gauče se skutálela na polštáře a pokračovala po podlaze k Jimmymu. Kluk se ani nehnu. Chlupatá koule se otřela o Jimmyho nohu, následovala vteřina ticha a nejistoty, po které se Jimmy rozhodl tu věc pohladit. Musím říct, že jsem nečekal, že to kluk vezme s takovým klidem, já jsem tak klidný rozhodně nebyl.

No a v příštích minutách se stalo něco, co navždycky změnilo naše životy. Ukázalo se, že dětem se ta věc zamlouvá. Donesl jsem to sotva před pár minutami, ale oba si s tou chlupatou koulí bez zábran hráli, jako bych jim přinesl štěně. Věc se kutálela, odskakovala, oni ji honili a oba se u toho smáli. Tak to pokračovalo asi deset minut. Pak je to přestalo bavit, a proto se ta věc nakonec nechala dobrovolně chytit. Ze schodů jsem sledoval, jak tu věc Jimmy pevně svírá v náručí a Lucas ji plácá a hladí. To byla přesně ta chvíle, kdy jsem si uvědomil, že ta věc bude nejspíš pěkně mazaná.

Když už kluky přestala ta „divná ryba“ bavit, přesunuli se na výchozí pozice. Lucas si sedl ke svému počítači a Jimmy si zapnul televizi, kde dávali dokument o tuleních v Antarktidě. Z důvodů, ke kterým se vrátím později, nechala Carlita kluky jen zřídka dít se na televizi, takže dokumentární filmy se pro Jimmyho a Lucase staly takovými sitcomy a thrillery. Divná ryba seděla vedle Jimmyho

na gauči a vypadalo to, jako by se dívala s nimi. Stejně pořád nechápu, jak se věc bez očí může koukat na televizi. A jelikož jsem měl pocit, že ta věc nepředstavuje pro kluky žádné nebezpečí, vydal jsem se těžkopádným krokem zpět do kuchyně na večeři.

Kluky jsme poslali spát, já jsem si v našem doupěti sedl vedle té chlupaté koule a oba jsme se koukali na televizi. Bylo tam cosi příšerně nudného o výhodách jaderné energie, a tak jsem se rozhodl, že je ten pravý čas vyjasnit si pár věcí.

„Můžu se tě dotknout?“ řekl jsem. Ta věc sice neměla uši, ale myslím, že právě srstí dokázala zpracovávat nové informace.

Věc mi pochopitelně neodpověděla. Tak jsem se odhodlal a pomalu přibližoval pravou ruku, až jsem se jí dotkl čtyřmi prsty. Její srst byla jemná a měkká. Bylo to chlupatější než jakékoliv jiné zvíře, které jsem do té doby viděl. Chloupky neměly na délku více než jeden centimetr.

Rozhodl jsem se, že na tu věc ještě trochu zatlačím. V tom se mi ruka propadla hlouběji než do tapiokového pudinku, chlupatého tapiokového pudinku. Bylo to měkké, ale když jsem trochu přitlačil, ruku mi to úplně celou pohltilo. Myslel jsem, že ta věc bude tvrdá, proto mě její jemná srst dost znepokojovala, ale na tom nesejde. Seděl jsem mlčky na gauči a rozhodl se zatlačit ještě o něco víc. V mžiku jsem byl v té věci až po rameno. K smrti mě to vyděsilo. Myslel jsem si, že se stanu prvním člověkem v historii, kterého snědl volejbalový míč. Pokusil jsem se ruku

INVAZE

vytáhnout, ale ta věc mě pevně držela. Stoupl jsem si, ale ta věc se zvedla z gauče společně se mnou a stále velice pevně svírala mou ruku. Už to nebyl volejbalový míč, ale spíše takový metr dlouhý ovál a více než půlku těla měl omotanou kolem mé ruky. Připadalo mi, že mě pojídá chlupatý bezoký aligátor. Nebolelo to, ale stále se to pevně drželo celé mojí paže.

Měl jsem sto chutí křičet, utíkat a zběsile mávat rukou. Ale křičení a běhání není nic pro mě, a tak jsem tam jen tak stál a nechal tu věc společně se svojí paží pomalu padat k zemi. Jenže pak ta divná ryba ruku pustila a získala zpět svou původní kulatou formu. To ovšem nebylo zdaleka všechno. Koule se rozhodla dvakrát skočit. To stačilo na to, aby se dostala na cihlovou zeď nad krbem, dalším skokem zpátky na zem, a nakonec na protější zeď. Jenže než jsem stihl ten nově nabytý zážitek vstřebat, byla ta chlupatá koule opět pevně přicucnutá na mojí paži úplně stejně, jak tomu bylo předtím. Zapadl jsem do gauče a pousmál se. Ta věc byla teda pěkné číslo. Asi se mi to snažilo říct něco jako: „Starouši, vůbec se tou rukou netrap, pro mě je to jen zábava stejně jako skákání po zdech.“

Jenže hned v dalším okamžiku se z té koule stal opět jen obyčejný volejbalový míč, který se rád dívá na televizi. Po pár vteřinách jsem vztyčil pravou ruku a snažil se tu věc obejmout, stejně jak to dělaly moje děti. A fakt, ta věc se ke mně ještě víc přitulila. Necelou minutu jsem tam jen tak seděl a něžně to mačkal.

„Louie,“ řekl jsem, „myslím, že tohle je začátek krásného přátelství.“

Chtěl jsem, aby se Louie zasmál, ale řekl bych, že nikdy neviděl film *Casablanca*, takže můj vtip nepochopil. Tak končí většina mých vtipů. Nepochopená.

Kluci té věci říkali „DR“, jako divná ryba, a moje žena tomu říkala „to něco“. Já tomu neříkal nijak, ale v hlavě jsem to pojmenoval Louie. Věděl jsem, že to ani zdaleka není ryba a do volejbalového míče to má taky daleko a mělo to vlastně daleko úplně do všeho, co jsem znal. Podle mě to mohla být věc z vesmíru, jenže ty mají obvykle velké vykulené oči, obří hlavu a tenoučké ruce a nohy a jako Louie vůbec nevypadaly. Po většinu prvního dne to u nás koukalo na televizi, moje žena to dokonce nechala sledovat i takové ty reality show. To je u nás vzácnost. Jenže co se nestalo. Načapal jsem Louieho, jak si druhý den čte *Penthouse*. Byl jsem překvapený a zároveň zklamaný a vůbec jsem nechápal, jak by vůbec mohl vypustit nájezdníka na některou z těch dívek, když žádného neměl. Pár hodin nato si zase četl v jedné ze starých encyklopedií, již máme ve sbírce, pak listoval Litiným časopisem o vědě a technologii, který nechala ležet na pohovce.

Říkám sice, že ta věc četla, ale vše, co jsem viděl, byla koule na pohovce, která ležela poblíž knih a časopisů a jednou za čas jí vyrašila z těla ruka a otáčela stránky. A tak pořád dokola. Neměl jsem v plánu jet ten týden rybařit, takže jsem měl spoustu volného času, ale až třetí den odpoledne jsem se rozhodl, že si tu věc musím vygooglovat.

Možná se divíte, jak se taková vykopávka, jako jsem já, dozvěděla o Googlu, ale já měl tu výhodu, že jsem měl dvě

INVAZE

malé děti a že jsem si vzal chytrou mladou ženu s dobrým vzděláním. Oba moji kluci by dokázali vygooglovat modré z nebe, ale já si myslím, že si i tak vedu docela dobře, když vezmu v potaz, že jsem se nenarodil s Macbookem v kolíbece a v pubertě jsem se nemohl dívat na porno na počítači. Stejně tak nepoužívám v práci iPad, abych si mohl do tabulek doplňovat čísla o prodeji, ani nemám permanentně v ruce iPhone, abych se mohl domluvit s někým na druhém konci světa. Odebral jsem se do pracovny, tak říkám naší ložnici, a zadal jsem do vyhledávače „chlupatý volejbalový míč“. S hrdostí mohu oznámit, že Google byl takovými dotazy naprosto zahlcen. Úplně jako první mi vyskočilo: „Pubické ochlupení zavalité ženy je tak masivní, že pokud byste zepředu udělali jednu dlouhou čáru, vypadalo by jako volej...“

Ale to se musí Googlu nechat, s klidem vám odpoví i na to, na co jste se vůbec neptali. Proklíkal jsem se hromadou neužitečných stránek, jako například „Ženské ochlupení ve spodních partiích“, ale nenašel jsem nic, co by mělo nějakou spojitost s DR. Spousta webových stránek si se mnou chtěla povídat o chlupatých koulích, ale toto téma mě tak úplně nezajímalo.

Zkusil jsem taky vyhledat „chlupatá kulatá ryba“, ale byl jsem si skoro jistý, že Louie není ryba. A Google se opět vytáhl. Objevil se jeden odkaz na stránku, která říkala: „Vyhybejte se chlupatým rybám.“ Věděl jsem, že bych se měl podívat a zjistit, proč se máme takovým rybám vyhýbat, ale to tam zapomněli napsat.

Tak jsem to vzdal a udělal krok zpátky, začal jsem se ptát po „rybě s divným tvarem“. Google nenašel nic o chlupaté

rybě, zato mi nabídl pěkný obrázek čtverzubce, který vypadal úplně jako DR, ale měl oči, ústa, ocas, ploutev a neměl žádné chloupky. A taky se vsadím, že se nerad mazlil. Tak mě napadlo, že ta naše ryba bude asi jediná svého druhu. Ta myšlenka se mi zamlouvala.

Litě i dětem jsem řekl, že náš nový kamarád pravděpodobně není ryba, proto mu už nemůžeme říkat DR. Všichni jsme se rovněž shodli na tom, že volejbalový míč taky není to správné označení. Nevystihovalo to podstatu toho, co o něm vím, a ani naše pocity. Má žena navrhla, abychom mu říkali „chlupatý počítač“, ale děti tomu chtěly i tak říkat DR, prý si na to už zvykly. Vzdal jsem to a řekl jsem, že DR vlastně může znamenat i něco jiného. Zeptali se mě, co přesně by to mohlo znamenat, tak jsem řekl, že třeba „divnej raťafák“. Lita měla protinávrh „důmyslný raťafák“, na to Jimmy vykřikl „dokonalej raťafák“. Popravdě to se nám všem dost zamlouvalo. Lucas ještě zkusil navrhnout „kurevsky dokonalej raťafák“, ale to se nám vůbec nelíbilo, KDR už by se přeci jen špatně vyslovovalo. Všichni jsme se tedy shodli, že našemu novému parťákovi budeme říkat DR, což může podle našeho momentálního rozpoložení znamenat cokoli od „důmyslného raťafáka“ přes „debilního retarda“ po „dostihový radiátor“. Chvíli nás to takhle bavilo. Napadlo nás víc než padesát spojení pro DR, pak jsme si ale uvědomili, že už plácáme blbosti, a tak jsme s tím přestali.

Té noci jsme s Litou leželi v posteli a ani jeden z nás nemohl usnout. Stalo se přesně to, co jsem čekal. Lita se otočila mým směrem a řekla:

„Myslím, že DR je chytřejší, než se zdá.“

INVAZE

Taky jsem se k ní natočil. Ležel jsem v šeru a v hlavě měl obraz toho, jak DR vypadá. Oba jsme se začali smát.

„Myslím, že DR je hodně zvláštní tvor,“ řekla, „je to téměř až zázračné stvoření.“

„Mmmhmm,“ řekl jsem.

„A taky si myslím, že může být nebezpečný,“ řekla.

„Zatím se nic nestalo,“ řekl jsem.

Chvilku zůstala zticha a pak dodala: „Zatím ne, ale když jsem šla dolů posbírat špinavé prádlo, brouzдал na počítači, a pokud teda náhodně nemlátil do klávesnice, surfoval internetem rychleji než kdokoliv na světě.“

„Jo, jo.“

„Víš toho o nás nejspíš víc, než my víme o něm.“

„Jo, jo.“ Chvilí jsme oba civěli na strop.

Pak se Lita odhodlala a řekla: „Myslím, že s ním budou ještě problémy.“

„Jo, jo.“

Pak jsme se k sobě přitulili a pořádně se objali.

KAPITOLA DRUHÁ

(Převzato z *OFICIÁLNÍ ZÁPIS Z MIMOZEMSKÉ INVAZE*,
první vydání, str. 66–69.)

(OSOBNÍ POZNÁMKY AGENTA MICHAELA JOHNSONA TÝKAJÍCÍ SE VYTVOŘENÍ JEDNOTKY A.)

Agentura pro národní bezpečnost NSA neměla až do roku 2015 vlastní jednotku pro vyšetřování vesmírného terorismu. Zaspali snad? To si nemyslím. Teorie, že mimozemský život se může spiknout proti Spojeným státům americkým, nebyla příliš rozšířená. Proto když byl poprvé předložen návrh založit takovou jednotku, objevila se společně s touto myšlenkou zdravá dávka skepticismu. Ovšem touha zkusit něco nového, společně s touhou založit si další úřad pro vyšetřování v neutuchající válce s terorismem, byla příliš velká.

První úkol, se kterým se jednotka musela popasovat, bylo samotné jméno. To bylo tři týdny předtím, než jsem byl do jednotky přiřazen, a říkám vám, nebyla to ztráta času. Po dvou týdnech přišli s geniálním řešením. Začali si říkat Vyšetřovací jednotka A. Povšimněte si důmyslnosti tohoto názvu, vůbec se nemluví o mimozemšťanech.

Zprvu se může zdát, že písmeno „A“ pouze značí primární jednotku. Ovšem, jak se jednotka postupně rozrůstala a vyvíjela, začalo toto písmeno značit anomálie, kterými se také zabývala. Zpočátku se zabírala neobvyklým násilným chováním, které nebylo možné vysvětlit v rámci lidského chápání. „A“ tedy značilo anomálie, a to až do doby,

INVAZE

kdy se objevily první prokazatelné případy mimozemského terorismu.

V začátcích své existence trávila Jednotka A čas především na internetu a pročešávala světová média ve snaze najít příběhy a svědectví o aktivitách, které se zdály tak neuvěřitelné, že musely být považovány za mimozemské. Chvíli se její agenti zabývali všemi hlášenými únosy způsobenými mimozemšťany, vyslychali oběti ve snaze zjistit něco, co mohlo jiným vyšetřovatelům uniknout. Během prvních dvou let se objevily dvě „anomálie“, jimž jsme se naplno věnovali. Jednou z nich byla smrt téměř stovky lidí z kmene v Bongulu, vesnice, která se nacházela na severovýchodě Demokratické republiky Kongo. Čistku přežili jen tři příslušníci kmene, a tak Světová zdravotnická organizace vyslala malý tým, aby tu záhadu prošetřil. Tým ovšem nebyl schopen určit přesnou příčinu smrti. Ve zprávě tak stálo: „příčina smrti neznámá“. Zajímavé na tom je, že zrovna tento kmen se neúčastnil žádné občanské války. Tamní lidé žili téměř dvě stě let od dob posledních otrokářů v míru a chudobě. Byli to muslimové, je tedy nepravděpodobné, že by se stali cílem pro Islámský stát nebo jinou teroristickou organizaci. A právě tady vyvstala otázka, zda by nemohlo jít o mimozemský útok ve snaze vyzkoušet si smrtící metody na nějakém kmeni někde v pralese a nepřitáhnout tak na sebe pozornost.

Jednotka A se to pokusila zjistit, ale nic nenašla.

Druhá anomálie se udála na Sibiři. Bylo to ve vzdálené vesnici na Kamčatce, konkrétně Středokamčatský hřbet. Ve vesnici se objevilo stvoření, které nikomu z místních,

a vlastně ani nikomu jinému, nepřipadalo nijak povědomé. Veřejnost v rozvinutých zemích se o stvoření dozvěděla poté, co o něm promluvil ruský zdravotník, který tam chodil každého půl roku, aby zjistil, jestli se ve vesnici zlepšila úroveň veřejného zdraví. Vesničané tvrdili, že to pravidelně měnilo tvar a mohlo se to schoulit do klubíčka a kutálet se až 80 km/h, také se to mohlo natáhnout jako žirafa a jíst ovoce z korun stromů a zdálo se, že umí číst. S tímto tvrzením ovšem vesničané nesouhlasili. Stejně tak to vypadalo, že si zvíře rádo hraje na schovávanou, i když ani vesničané, ani zvíře o téhle hře nikdy neslyšeli. V každém případě zdravotník, který se vydal toto zvíře hledat, jej nedokázal najít. Místní obyvatelé mají jinou verzi. Tvrdí, že stvoření viděli, ale v momentě, kdy se na něj snažili upozornit nebo ukázat prstem, stihlo zmizet dřív, než jej mohl zdravotník spatřit.

V jedné zprávě napsal, že viděl stříbrnošedý volejbalový míč vzdálený asi deset metrů, jak se kutálí velkou rychlostí. Podle vesničanů to byla právě ona inkriminovaná věc, ale on jim to nevěřil. Myslel si totiž, že si z něj vesničané dělají legraci. Tři dny pátrání po údajném tvorovi nepřinesly žádné výsledky. Věc, kterou vídaly především děti, nemohl zdravotník najít, a tak se musel vrátit. Ve zprávě, kde popisoval celkový zdravotní stav vesnické populace, pak napsal, že největším problémem je neobvykle obvyklá masová hysterie a halucinace.

Jeden investigativní novinář z uzbecké verze magazínu *Times* si pak jeho zprávu našel a otiskl ji se středně velkým titulkem, kde se psalo: „Mimozemšťan zavítal do Odipaku“. Tým Jednotky A zaměřený na vyhledávání podobných

INVAZE

úkazů na internetu se toho chytil a ohlásil případ centrále. Jenže vyšetřování nepřineslo žádné výsledky, tedy až do doby, než jsem vstoupil na scénu já a udělal z Jednotky A to největší oddělení v celé NSA.

KAPITOLA TŘETÍ

(Převzato z *MŮJ PŘÍTEL LOUIE* od Billyho Mortona, str. 18–25.)

Louie zbožňoval vodu. Alespoň třikrát denně skočil do vany naplněné až po okraj a jen tak si ležel na dně jako nějaký šedý kámen. Proto se mě Jimmy zeptal, jestli bych mu nedovolil vzít Louieho na procházku. Šli by lesem až na pláž, a kdyby tam nikdo nebyl, mohl by Louie plavat, jak se mu zlíbí.

Jimmy se tedy vydal do lesa a Louie se kutálel hned vedle něj. Les se táhne podél vinice skoro až k pláži v průlivu Long Island Sound. Ta je od lesa vzdálená jen něco přes pět set metrů. Les patřil jednomu boháči, ale ten byl natolik hodný, že na nás zatím neposlal zásahovku za to, že mu tudy já nebo kluci občas projdeme. Na pláž Lucas obvykle sám nechodil, párkrát totiž v lese potkal několik starších dětí, které mu vyhrožovaly, že mu vylepší fasádu. Jednou venčil psa tetičky Juanity a toho ti malí tyrani využili a začali do psa šťouchat klacíky. Když se jim Lucas postavil do cesty ve snaze je zastavit, schytl to i on, a proto se hned, jak to bylo možné, rozběhl plnou rychlostí domů a v patách mu byl pouze jejich zlomyslný smích.

Jimmy si pomalu a vesele vykračoval v Louieho doprovodu, ten si skákal buď pár kroků před ním, nebo se kutálel hned v závěsu. Jimmy zvedl ze země klacík a mrštil jím tak

daleko, jak to jen šlo, a Louie se pro něj samozřejmě vydal a přinesl ho zpátky. Klacík Jimmymu podával v něčem, co připomínalo klepeta, která si zrovna v tu chvíli vytvořil z prodloužené části svého těla, pokud má tedy vůbec volejbalový míč nějaké tělo. Jimmy se usmál a chystal se znovu klacík hodit, když vtom uviděl tři páťáky. Dva z nich poznal, protože ho už dřív šikanovali. Přibližovali se jeho směrem cestou od pláže. Byl vyděšený. Řekl jsem mu totiž, že ostatní děcka se o Louiem nesmí dozvědět. Jenže když se podíval dolů, viděl, jak tomu malému prevítovi vyrašily čtyři nohy, hlava a ocas, který byl spíš parodií na stěrač a stejným způsobem se i pohyboval. Louie připomínal hodně zvláštního psa. Byl bez očí, místo uší měl něco, co připomínalo dvacet centimetrů dlouhý vypláznutý jazyk. Pes Louie vypadal spíš jako mimozemšťan Louie. Ti tři páťáci se zastavili a nevěřícně na toho psa zírali. Louie začal vrtět ocasem ještě usilovněji.

„Co to, kurva, je?“ zeptal se ten největší kluk. Byl největší hlavně proto, že byl tlustý.

„Mám nového psa,“ odpověděl Jimmy.

„Ani hovno,“ zareagoval tlouštík, „to není pes.“

Další kluk vzal klacík a DR s ním štouchl.

„Pejsku, jak se jmenuješ?“

Ti tři starší kluci se začali smát, když tlouštík vzal velký klacek a plácl s ním DR po zádech. DR jen seděl a vrtěl ocasem.

„Ty jsi divnej, řekni něco!“

Tlouštík znovu udeřil psa klackem. Ocas se najednou přestal vrtět. Tlouštík se napřáhl k dalšímu úderu, když vtom...

„Vrrrrrrrr!“ vyšlo z DR, kdo ví odkud. To zavrčení bylo tak mohutné, že mohlo být klidně slyšet i v dolním Manhattanu.

Těm třem klukům spadla čelist, a dokonce i klacky, které u sebe měli, a začali pomalým tempem couvat.

„Von nekouše,“ řekl Jimmy.

„Vrrrrrrrr. Vraurr. Grrr!“ řekl DR.

Kluci se otočili a začali utíkat.

Nejdřív Louie zvedl hlavu bez očí, podíval se na Jimmyho a pak se zvláštním způsobem rozběhl za chlapci. Když běžel, vypadal jako čtyřnohá stonožka trpící epileptickým záchvatem. Jakmile to chlapci viděli, najednou nahodili motory a jsem si jistý, že kdyby jim to někdo měřil, dostali by se do Guinnessovy knihy rekordů desetiletých kluků ve sprintu.

„DR!“ vykřikl Jimmy.

DR okamžitě zastavil, otočil se a s vrtícím ocasem přiskotačil k Jimmymu.

„Sednout,“ přikázal mu Jimmy.

DR se hodně nepřesvědčivě pokusil imitovat sedícího psa.

„Páni,“ řekl Jimmy.

Pokud si myslíte, že se vlastně nic nestalo, tak se mýlíte a nevíte, jak život vlastně funguje. Hned další den se u nás před oknem do kuchyně objevilo pět kluků, většina v Jimmyho věku. Jeden z nich patřil do gangu, který byl svědkem toho, co DR včera předvedl, a všichni si chtěli hrát s novým psem. Jimmy za mnou přišel a zeptal se

INVAZE

mě, co má dělat. Bylo mi jasné, že nemůžeme DR schovávat věčně a že jsem slaboch, protože nedokážu Jimmyho odmítnout. Taky jsem věděl, že Jimmy se chce předvést a ukázat DR všem svým kamarádům. Tak jsem se vydal do Louieho sídla ve sklepech a řekl mu, že má návštěvu. On tam mezitím dělal něco na počítači. Byl jsem zvědavý, co bude dál. Klepl ještě na pár kláves a pak se odrazil od židle směrem ke schodišti vedoucímu do kuchyně. Jakmile dorazil nahoru, udělal ještě jeden poslední skok ven z domu, jako by šel na výlet.

Děti a DR hráli něco na způsob hry na „babu“, asi. Potom mi došlo, že vlastně všech pět kluků honí DR a snaží se dát „babu“ jemu. Pět dětí se smálo, utíkalo a křičelo a DR skákal a kutálel se a snažil se jim utéct. Všeemožně se klouzal po zemi, skákal po stromech, podrážel klukům nohy a vyhýbal se jim tak snadno, až to vypadalo, jako by byl z plastelíny. V jeden moment vyskočil DR do koruny jedné z našich jabloní a třepal tak usilovně větvemi, až na děcka popadaly poslední jablka, která na nich ještě zůstala. Následně seskočil dolů a Jimmyho úplně celého obmotal. Nechal mu venku jen hlavu a nohy, a dokonce i když byl pověšený na Jimmym, byl rychlejší než ostatní děti a ony mu ani tak nemohly dát „babu“.

A když se klukům náhodou povedlo DR „babu“ dát, vmžiku ji předal někomu jinému a to je brzy přestalo bavit.

Potom hráli fotbal. Rozdělili se na dva týmy a Louie jim dělal kopačák. Jsem si jistý, že jako míč vůbec nesplňoval regule. Byl totiž obrovský, ale dětem se líbilo do Louieho kopat a on si to taky náramně užíval. Nebyla to ale tak úplně

standardní hra. Poměrně často se stávalo, že někdo do míče kopl, a ten letěl rovně až do doby, než se sám rozhodl, že změní směr, a to kam se mu zrovna zachtělo. Nebo třeba přeskočil bez varování brankáři přímo nad hlavou. Taky se přihodila situace, kdy se jeden nebožák rozběhl k míči, který tam bez hnutí ležel, jenomže v momentě náprahu se ten zatracený míč smrskl na úzkou placku a kluk skončil na prdeli. Hra skončila, když se DR namotal na nohy klukovi jménem Donny. Ten spadl a začal brečet. Vymknuté koleno nebo co. Kluk nemohl ani chodit. Ostatní kluci o něj měli strach, tak jsem přiběhl na verandu a podíval se Donnymu na koleno, nevypadalo to až tak zle. Naložil jsem hoča do pickupu a odvezl ho domů.

Louie se vedle mě kutálel, já jsem dal kluka na sedadlo spolujezdce, sám jsem pak sedl za volant a sledoval DR, jak si vyskočil na korbu. A až pak mi došlo, co to bude za malér. Donnyho rodiče se budou vyptávat, jak se to stalo, a Donny jim řekne:

„To byl DR.“

„Kdo je DR?“

„DR je volejbalovej míč, který umí lízt po stromech a prát se a hraje na babu a běhá rychleji než dostihovej kuň a taky dokáže přeskočit roduinnej dům.“

A to by byl s naším novým kamarádem konec.

Když jsem vylezl z auta, šel jsem dozadu ke korbě a chvíli tam na Louieho zíral.

„Zůstaneš doma,“ řekl jsem.

Louie zůstal chvíli bez hnutí, pak ale vyskočil a odkutálel se směrem k domu.

INVAZE

Rozuměl mi každé slovo. Věděl jsem, že je chytrý, že se rychle učí, ale nevěděl jsem, že rozumí každíčkému slovu.

Odvezl jsem Donnyho k rodičům a odnesl ho k až k nim na gauč, taky jsem se omluvil, ale bylo to ještě horší, než jsem čekal. Maminka byla hysterka a křičela: „Můj syn nemůže chodit!“ A jeho otec se na mě díval, jako bych jeho syna střelil do nohy já sám a tvrdil mu, že za to mohla ta zbraň. Táta se ho začal vyptávat, jak se to přihodilo, načež Donny začal fňukat a řekl mu, že DR mu schválně podrazil nohy a já tušil trable.

Táta se ho samozřejmě zeptal: „A kdo je DR?“

„Von je zlej,“ řekl Donny, „zlej míč.“

To jeho otci moc neřeklo, a tak se otočil na mě.

„Kdo je teda DR?“

Podíval jsem se na něj svým typickým mrzutým stařeckým pohledem. Obvykle na lidi funguje a dávají si pak na mě pozor, ale tentokrát to nepomohlo.

„Takže?“ naléhal Donnyho otec.

„Je to Bulgy, je to mazlíček, kterýho jsem minulej tejden koupil v New Londonu.“

Nemám ani páru, odkud jsem tu lež vypotil, ale když už jsem to řekl...

„Co je to, sakra, za mazlíčka, ten Bulgy?“ ptal se mě jeho otec.

„Je to arktickej pes, kterej se postupem času vyvinul a teď nemá nohy a pohybuje se tak, že se kutálí a odráží se od země. Vypadá jako volejbalovej míč. Ten tvar má, aby se moh líp pohybovat na vodě a na sněhu. A na vodě taky hezky pluje.“

Abyste mohli vymyslet takovou snůšku keců, musíte mít ve lhaní dlouholetou praxi. A já ji měl.

„To je ale pěkně nebezpečný pes, že ano?“

„Je vážně moc chytrý, proto mu říkáme Dr. Bulge.“

Když vymyslím parádní lež, tak si nemůžu pomoci, prostě v ní pokračuju.

„To je mi jedno, říkejte mu třeba Einstein, ale je nebezpečný.“

„Jasná zpráva, máte pravdu, odtěď ho budu uvazovat a držet dál od dětí,“ řekl jsem.

A musel jsem se smát pod vousy absurdní představě, že bude DR uvázaný na řetězu.

„To byste tedy měl,“ pronesl otec, a aby ukázal, že je pá-nem domu, přišel zezadu ke své ženě a položil jí ruku na rameno jako gesto útěchy. Oba dva se pak snažili společnými silami ukonejšit svého Donnyho.

Já se odtamtud snažil vypadnout, jak to jen šlo. Nechtěl jsem slyšet, jak Donny papánkovi popisuje, co tihle arktičtí psi dokážou. A fakt, že psovi po většinu času chyběly nohy, ocas, oči, nos, uši a vlastně všechno alespoň vzdáleně připomínající psa, by nikomu na klidu nepřidal. A pak mi došla ještě jedna věc. Donnyho otec byl šéfredaktorem nebo editorem či tak něco, zkrátka pracoval u riverheadských novin.

Když jsem se vrátil domů, našel jsem Louieho rozpláclého na Jimmyho stolku v hrací místnosti. Jimmy a Lucas si ho nevšimli, dělali mezitím něco na počítači, tak jsem si přinesl židli a přisedl si k nim. Můj nejmladší syn se na mě podíval, ale DR sebou jen mírně škubl, jinak se ani nehnu.

INVAZE

„Kluci, asi jsme v pěkný kaši,“ řekl jsem, „cizí lidé by se mohli chtít na DR přijít podívat a to není dobrý, mohli by si ho chtít vodnýst s sebou.“

„To né!“ vykřikl Jimmy.

„Musíme vymyslet, jak ho rychle schovat, kdyby za náma přišel někdo, komu DR nebudeme chtít ukázat.“

„To se dá zařídit,“ odvětil Lucas.

„Nebude to zrovna lehký,“ řekl jsem, „moc takovejch, jako je DR, se po domech v North Forku nepovaluje.“

Ale pak se hned Louie vydal směrem ke gauči. Myslel jsem si, že vyskočí Lucasovi do klína, jenže on si zalezl pod pohovku a celý se tam schoval. Vypadalo to, jako by pod ní úplně roztál.

„Hele! Von to zvládne,“ řekl Jimmy nadšeně.

Přišel jsem ke gauči, klekl jsem si na jedno koleno a podíval se pod něj. Bylo tam cosi metr dlouhého a chlupatého, ale na šířku to nebylo tlustší než prkno na surfování.

Upřímně řečeno, schovat se pod pohovkou není zrovna nejvynalézavější, ale pro mě to znamenalo, že DR věděl, o čem se bavíme.

„Je chytřej,“ řekl Jimmy s velkým nadšením.

To teda jo, pomyslel jsem si.

DR pak vyklouzl zpod gauče a vrátil se do původní kulaté podoby a já se otočil ke klukům.

„Donnyho rodičům jsem řekl, že DR je vzácněj druh arktickýho psa. Že je to Bulgy. Brzy jim to ale dojde. Žádněj pes ve tvaru koule, kterej umí hrát na počítači hry, totiž neexistuje.“

Kluci pozorně poslouchali.

LUKE RHINEHART

„Každýmu, kdo se bude ptát, řekneme, že... Bulgy utekl a my nevíme, co s ním je,“ řekl jsem, „co myslíte? Zabere to?“

„Mohli bychom tvrdit, že ho srazilo auto,“ odpověděl Jimmy.

„Budou se ptát, kam jsme ho pohřbili,“ kontroval Lucas.

„No přece u moře!“ snažil se Jimmy dokončit myšlenku.

Mým klukům to docela pálí, když vezmu v potaz, co všechno po mě zdědili.

KAPITOLA ČTVRTÁ

(Převzato z *MŮJ PŘÍTEL LOUIE* od Billyho Mortona, str. 25–32.)

Dva dny poté začalo jít všechno do kytek. Jasně že věci chodí do kytek v jednom kuse, ale tentokrát to byla úplná lavina. Nejenže se u nás doma stavil místní odchytač psů, ale i šerif a pisálek z riverheadských novin. Řekl bych, že Donnyho táta okamžitě vycítil příležitost a chytil se jí. Se šerifem jsme se znali, ale ten chlápek z odchyty a novinář mi byli naprosto cizí. Navíc ten novinář by mohl klidně psát pro středoškolský magazín, v obličejích připomínal spíš kluka.

„Čau, Billy,“ pozdravil mě šerif Coombs a natáhl přitom svou medvědí tlapu, aby mi potřásl rukou.

„Ten tvůj pes nepes se nám docela vymkl kontrole, že?“

„Jsem zde, jelikož jistý savec zranil Donnyho Arkina,“ přidal se chlápek z odchyty zvířat, „a mým úkolem je zjistit, zdali nepředstavuje hrozbu pro ostatní,“ dodal.

Tenhle chlapík nebyl zrovna největšího vzrůstu a jeho brada vypadala, jako by se chystala každou chvíli zaútočit na nejbližší cíl.

„Tak to se vobávám, chlapci, že vodejdete s nepořízenou,“ řekl jsem.

„To zatracený psisko včera přejelo auto. Ráno jsem ho pohřbil na pláži.“

Reportér, šerif i chlápek z odchyty na mě nevěřičně zírali.

„Billy, mohli bychom jít dál?“ zeptal se šerif, „venku trošku mrzne.“

„Pojďte dál,“ řekl jsem, „ale dávejte pozor na psa.“

Šerif se po krátké odmlce pousmál, zatímco brada chlápka z odchyty dostala ještě větší erekci. Reportér vypadal, jako by ztratil chuť do života. Všichni napochodovali dovnitř a po chvíli trapného ticha jsem je pobídl, ať se posadí v obýváku. Šerif a kluk od novin si sedli na gauč a na chytače psů zbyla jediná židle v celém domě, která měla rovnou opěrku zad. Se šerifem jsem se znal skoro čtyřicet let. Párkrát jsme spolu dokonce byli lovit vysokou v severní části státu New York. To bylo asi tři nebo čtyři roky předtím, než jsem potkal Litu. Ona mě pak upozornila, že jeleni by se neměli zabíjet, pokud se je nechystám sníst. Po zvěřině mám pak ještě šest týdnů větry, takže jsem s lovem sekl.

„Dali byste si něco k pití, mládenci?“ ptám se.

„No, před deseti minutama mi skončila služba,“ řekl šerif, „takže si dám bourbon.“

„Máme za úkol prohledat dům a najít psa,“ řekl chlápek z odchyty, „nepřišli jsme na kus řeči.“

„Psa, který vyskočí pět metrů vysoko,“ dodal klučina od novin, takže mluvit rozhodně uměl, „psa, který umí měnit tvar a má rád počítače.“

„Jo, tenhle pes,“ řekl jsem.

„Bohužel, Teddy,“ odpověděl mu šerif, „tenhle pes je mrtvej a čuchá ke kytkám zespodu.“ Takže ten středoškolský pisálek se jmenoval Teddy.

„Tenhle muž lhal, když tvrdil, že se jednalo o psa,“ řekl chlápek z odchyty.

„Žádný Bulgy neexistuje, je to výmysl.“

„Marty Beck tvrdí, že ten pes je ve skutečnosti ryba, kterou jste chytili při posledním lovu na moři,“ řekl pisálek, bohužel pro mě se z hloupě vypadajícího novináře vyklubal někdo podstatně chytřejší.

„Co s tím má Marty společného?“ řekl jsem.

„Žijeme v malém městě, Billy,“ řekl šerif, „děcka vo tom mluví, rodiče taky. Marty mi sám zavolal a vyklábosil mi to málo, co ví vo čtverzubci, kterej zranil Donnyho.“

„Šerife, rád bych ten dům prohledal,“ řekl chlápek z odchyty. „Řekl jste, že nám pomůžete.“

„No, nebylo by na škodu se tu porozhlídnout,“ řekl šerif, „ale nemáme povolení. To nám bude muset dát sám Billy.“

Chlápek z odchyty se otočil a upřeně na mě zíral.

Varoval jsem Louieho před jistými lidmi, kteří ho budou chtít najít. Věděl jsem, že se schová. Pokud ho však nenapadne nic lepšího než se schovat pod pohovkou, můžeme se dostat do pořádného maléru.

„Není problém,“ řekl jsem, „klidně se tu porozhlídněte. Ale pak všechno vraťte tam, kde jste to našli, jinak na mě bude manželka naštvaná.“

Pak se chlápek z odchyty postavil a klučina ho následoval.

„Co ten bourbon, Billy?“ řekl šerif, strážce zákona přesně podle mého gusta.

„Dám si s tebou,“ řekl jsem.

„Dáš si taky, Teddy?“ řekl šerif.

„Já se půjdu podívat po domě,“ odpověděl klučina.

„Budete mi muset dělat společnost, pane Mortone,“ řekl chlápek z odchyty, „to abyste mne pak neobvinil, že jsem vám něco sebral.“

„To by mě ani nenapadlo, chlapče,“ řekl jsem, „ale nejdřív musím šerifovi pomoci s bourbonem.“

Kopli jsme do sebe se šerifem panáka čistého bourbonu. To nás dostalo na nohy a pak jsme se mohli zvesela vydat na prohlídku domu. Šerif, služebně nejvýše postavený policista v okrese, já se sklenkou v ruce a za mnou chlápek z odchyty společně s klučinou od novin. Šli jsme z místnosti do místnosti a mně stále vrtalo hlavou, kam se DR mohl schovat. Řekl jsem mu, ať zůstane doma, protože kdyby ho někdo viděl venku, mohlo by vyjít najevo, že je jeho smrt jen fingoaná.

Chlápek z odchyty a Teddy se pustili do hledání s pořádným odhodláním. Otevřeli snad všechny šuplíky a skříňky, troubu i ledničku, hledali i pod postelí a v komodě. Stejně tak důkladní byli i ve spodním patře domu. Dívali se pod pohovku v obývacím pokoji, prohledali taky všechny úložné prostory v kuchyni. Jestli se tam někde Louie schovával, tak ho tam chlápek z odchyty, který nevěděl, co vlastně hledá, neviděl. Neviděl jsem ho ani já, i když jsem věděl, co hledáme.

Nakonec jsme sešli po schodech dolů do hrací místnosti. Tam byli Jimmy a Lucas, seděli naproti sobě a hráli šachy na staré cedrové truhle. Když nás poprvé zahlédli, otočili se naším směrem, ale jinak to vypadalo, že je vůbec nezajímáme, a s klidem se vrátili k šachům. Chlápek z odchyty

udělal, co mu šlo nejlépe. Podíval se upjatým pohledem na kluky a spustil.

„Kde máte psa?“ zeptal se.

Zvedli hlavu a podívali se na něj.

„Zdech!“ vyhrkl ze sebe Jimmy. Tomu klukovi se dokonce začal ohýbat spodní ret a vypadalo to, že se mu každou chvíli spustí z očí vodopád slz.

„Je pohřbenej na pláži,“ dodal Lucas.

„Hrál ten pes počítačové hry?“ zeptal se Teddy.

Chlapci se na něj podívali s naprosto prázdným výrazem ve tváři.

„Jen jako,“ odpověděl konečně Lucas, „moc mu to nešlo.“

„Vaši kamarádi nám řekli, že ten pes s vámi hrál hry na počítači,“ nabádal kluky Teddy.

„Možná,“ řekl Jimmy, „nebyl v tom moc dobřej.“

No, nikdo není dokonalý, ani můj syn. Jimmy se má ještě pořád co učit.

„Je tu ve sklepě ještě něco?“ zeptal se chlápek z odchyty.

A tak jsem ho vzal vedle do garáže. Důležitě jsme zírali na prach a pavučiny na stropě, taky na suché dřevo v koutě a na moje nářadí, tak staré, že by ho Horst Fuchs mohl v teleshoppingu prodat za desetitisíce.

Vrátil jsem se do hrací místnosti a objevil tam Teddyho, jak pozoruje hru šachů, kterou moji dva kluci ještě pořád hráli. To chlápka z odchyty evidentně vůbec nezajímalo, a tak se vydal po schodech nahoru.

„Co je vlastně v té truhle?“ zeptal se zvědavě Teddy.

Kluci najednou lehce poskočili a začali vypadat trochu vyděšeně.

„Tam jsou jenom deky,“ řekl Lucas, „starý deky.“

„Otevřete to,“ naléhal Teddy.

Všiml jsem si, že Jimmy a Lucas byli poněkud vyděšení. Jimmy jen seděl a upjatě pozoroval figurky, ale Lucas vstal a opatrně zvedl šachovnici z tlusté šedostříbrné pokrývky na truhle a položil desku na gauč za sebou. Pak se otočil zpátky a sebral z truhly skoro tři centimetry tlustou a nesmírně chlupatou pokrývku, kterou následně položil vedle šachovnice s rozehranou partií. Lucas se sklonil k cedrové truhle, aby ji mohl konečně otevřít, a odhalil... deky. V truhle byly úhledně poskládané deky. Teddy se také sklonil k truhle a chvíli v ní rukou pátral, ale po pár vteřinách toho nechal a znova se narovnal. To bylo znamení pro Lucase, aby truhlu opět zavřel. A tak se i stalo. Jenže když se otočil zpět ke gauči, na malý okamžik znehybněl, ale rychle se vzpamatoval, chopil se šachovnice a položil ji na truhlu.

I když oba mí kluci zůstali ledově klidní, já a Teddy jsme nevěřícně koukali na gauč a přemýšleli, kam ta tlustá chlupatá příkrývka zmizela. Bylo to, jako by nás oba ovládal stejný loutkář. V ten samý moment jsme se dívali na gauč, potom naše pohledy přešly plynule na truhlu a následně jsme znovu pozorovali gauč.

„Kam se poděla ta chlupatá příkrývka?“ zeptal se znepokojeně Teddy.

Lucas se na Teddyho udiveně podíval.

„Jaká příkrývka?“ odpověděl svižně.

Teddy se zadíval na Lucase a pak na mě a zničehonic přiskočil ke gauči a začal přehazovat polštáře jeden po druhém, ale když se dostal k tomu prostřednímu, stalo se něco,

INVAZE

co nikdo nečekal. Poslední polštář explodoval v jeho těsné blízkosti a trefil ho do obličeje, div ho nepřevrátil.

Teddy se sice teprve vzpamatovával z útoku polštáře, ale já viděl Louieho, jak si to v podobě chlupaté koule mašíruje neuvěřitelnou rychlostí po schodech nahoru.

„Co to, ksakru, bylo?“ řekl Teddy ohromeně, „viděl jste to?“

„Viděl co?“ řekl jsem.

„Skočil po mně polštář!“

„Vo čem to mluvíte?“ řekl jsem.

„Ten polštář... skočil na mě.“

„Jenom nepřehánějte, chlapče,“ řekl jsem, „polštáře přece neuměj lítat.“

„Ale ano! Umí! To stvoření bylo pod tím polštářem a vymrštilo jej na mě.“

„No jasně,“ řekl jsem, „arctickej pes, co umí házet polštáře.“

Tou dobou běhal Teddy zběsile po místnosti a díval se všude možně. Nakonec, vcelku zadýchaný, zastavil, aby si to se mnou vyříkal.

„Umí měnit tvary!“ odvětil, „byl to volejbalový míč, pes, příkrývka a bůh ví, co to bylo, když to na mě vymrštilo polštář.“

„Asi houfnice,“ řekl jsem.

„Takže jste to viděl!“

„Viděl jsem, jak nám tu rozhazujete polštáře po podlaze,“ řekl jsem.

„Lucasi, co jsi viděl?“

„To samý,“ odpověděl můj kluk.